

— Дѣдо, вземи го да ти помага. Ти си тъй добъръ и нѣма да го биешъ, нали?

Дѣдо Димо се усмихна и рече:

— Синко... ти имашъ златно сърдце!... Ще го взема, но какво ще кажатъ татко ти и баба ти?

Дѣлчо извика:

— Азъ ще ги помоля, дѣдо!.. Ей сега отивамъ! — и поведе момчето за ржка къмъ дома.

Татко му и баба му бѣха на двора. Дѣлчо имъ разказа набързо теглата на момчето.

Баба му го погледна и рече:

— Златното ми чедо!... Татко ти каквото каже!

Дѣлчо се обърна къмъ татка си съ просълзени очи. Татко му се усмихна и рече:

— Добре!.. Да го приберемъ, щомъ молишъ. Къде ще скита другаде?

Момчето се спусна и почна да цѣлува ржка на бабата, а после и на Дѣлчовия татко...

Намѣриха по-здрави дрешки и облѣкоха момчето и го нахраниха. А после Дѣлчо го поведе при дѣдо Димо. Изъ пжтя той го запита:

— Какъ се казвашъ, момче?

— Ангелчо, — отвърна то.

— Колко хубаво име! — извика Дѣлчо.

Ангелчо гледаше това чудно момче съ златно сърдце... И за пръвъ пжтъ въ живота му потекоха сълзи отъ очитѣ, безъ да го е билъ нѣкой...

Тия сълзи бѣха радостни сълзи.

(Продължава въ пета книжка)

Александъръ Спасовъ

